

Donna Ashcroft

Een cottage in Cornwall

1

Ruby Penhaligon legde haar hoofd tegen het raam terwijl de trein door het Cornische landschap tufte, langs kronkelende, bosrijke valleien en gouden zandbaaien die aanlokkelijke flarden van de azuurblauwe zee lieten zien. Ze drukte haar neus tegen het glas juist op het moment dat de heuveltop in beeld kwam. Haar eindbestemming was in zicht en ineens wilde ze op haar stoel op en neer springen. De reis was vertrouwd en deed Ruby denken aan dezelfde reis die ze jaren geleden met haar moeder had gemaakt naar Indigo Cove. Ze slaakte een diepe zucht terwijl haar hoofd zich vulde met talloze herinneringen, zowel goede als slechte. Ze voelde een druk op haar borst, alsof er een olifant op had gezeten. Het was het vreemde gevoel dat haar bekreep zodra ze aan haar moeder of haar koppige vader dacht. Soms hielp het om zich te ontspannen als ze verzonken was in de vertrouwde spreadsheets van haar dagelijkse werk als accountant. Maar de laatste tijd kon ze het gevoel lastiger negeren.

Ruby pakte haar mobieltje uit haar zak om haar e-mails te checken en er een paar te beantwoorden om zichzelf af te leiden. Toen dat niet hielp, stopte ze haar telefoon terug in haar tas en leunde ze weer met haar hoofd tegen het raam. Haar ogen volgden de glooiende, groene heuvels. Ze bewonderde felroze vingerhoedskruid en de pluizige konijnen die aan de rand van een veld huppelden. Ze ademde een paar keer diep in en dwong zichzelf tot rust te komen. Tien minuten later tufte de trein het kleine station van Indigo Cove binnen en meteen zag Ruby op het perron haar grootmoeder, die bezorgd naar de wagons keek. Lila Penhaligon had zo te zien net een les keramiek gegeven, want ze droeg haar kenmerkende met kleive-

gen besmeurde schortje, felpaarse Dr. Martens-schoenen en haar haar had ze in een slordige knot bijeengebonden met willekeurig gereedschap uit haar voorraad.

‘Lieverd!’ riep Lila toen de deuren openschoven en Ruby haar grote zwarte koffer uit de trein sleepte. Ze kreeg een warme knuffel van haar oma.

‘Nanou!’ Ze riep haar oma bij de naam die ze haar als kind had gegeven en was verrast dat er tranen in haar ogen prikten.

‘Het is meer dan een jaar geleden – dat is echt veel te lang om mijn enige kleindochter niet te zien!’ riep Lila uit en ze pakte Ruby’s koffer voordat die haar kon tegenhouden. Op haar zesentachtigste was Lila fit en opvallend kwiek. Ze had lange, slanke ledematen en een uitzonderlijk gave huid.

‘Sorry dat het zo lang geleden is,’ mompelde Ruby vol schuldgevoel. ‘Geen idee waar de tijd is gebleven.’

‘Je werkt ook heel hard, schat,’ suste Lila. Ruby volgde de oudere vrouw, die snel vooruitmarcheerde langs het korte perron dat vol stond met een levendige melange van rode, roze, groene en gele zomerbloemen. ‘De auto staat vooraan – ik dacht dat je wel even snel naar het dorp zou willen om weer op de hoogte te zijn. Er zijn een paar winkels bijgekomen sinds de laatste keer dat je er was, er is veel veranderd. We eten vanavond thuis en daarna hebben we een bijeenkomst van onze lokale buurtpreventie met een aantal dorpsbewoners,’ zei ze met een knipoog. ‘We verzamelen in The Beach Café, bij de haven, ook dat is nieuw. Je vindt het vast leuk om een paar van mijn goede vrienden ontmoeten.’ Haar oma was een spraakwaterfall, waardoor haar Cornische accent nog meer werd benadrukt. Ruby schrok even toen ze het station verlieten. Lila’s prachtige groene Kever-cabriolet, die ze vaak Beatrix noemde, stond foutgeparkeerd. ‘We gaan net weg.’ Lila maakte een luid kusgeluid naar de parkeerwacht, die fronsend naar de auto keek. Ruby hielp haar oma met de koffer achter in de auto te gooien en ging zelf ook zitten. Lila startte de motor en trok piepend op.

‘Ik waardeer het echt dat je me de komende weken komt helpen,’ riep Lila boven het geluid van de wind uit. Het station lag achter hen en ze sloeg nu links af. Ruby wist dat ze in de richting van de baai

gingen. Jaren geleden was Indigo Cove een levendige vissersgemeenschap geweest. Nu werkten enkele van de oudere bewoners nog op zee, maar het dorp was nu meer een toeristische trekpleister en ook natuurbehoud was belangrijk. Er waren een hele hoop bedrijven die boottochtjes en watersport organiseerden. Ook waren er prijswinnende restaurants te vinden. Er kwamen gigantisch veel mensen hierheen tijdens de zomermaanden. ‘Ik heb weinig boekingen op het moment, dus je kunt profiteren van de rust. Misschien vind je zelfs een vakantievlam, het is eeuwen geleden dat je een vriendje had,’ riep Lila. Ze waren op de heuveltop aangekomen.

‘Het is niet zo lang geleden,’ mompelde Ruby en ze berekende wanneer ze haar laatste afspraakje had gehad. Ze kwam tot de conclusie dat dat veertien maanden geleden was. Ineens vergat ze alles. Een spontane glimlach verscheen op haar gezicht bij het eerste onbelemmerde zicht op Indigo Cove. Het levendige groen en blauw van de zee benam haar altijd de adem, hoe vaak ze het ook zag. Lila volgde een bus met open dak die de heuvel af ging, langs de bijzondere rijen huisjes in roze, gele en blauwe pasteltinten – allemaal met manden en potten met veelkleurige bloemen bij ramen of deuren.

‘Zoals ik zei, heb ik hulp nodig bij het opdienen van cakes en thee, en moet je me assisteren met de cursisten tijdens de les en hen rond lunchtijd heen en weer rijden naar The Beach Café. Vanaf morgen heeft er een weduwnaar geboekt. Zijn kleindochter heeft een huisje bij de baai gehuurd en voor vier weken les betaald. Kennelijk zal het hem goed doen om op pad te gaan.’ Ze knipoogde. ‘Dan heb je ook nog Gabe Roskilly die de brouwerij runt. Je kent hem wel,’ zei ze toen Ruby haar vragend aankeek. De afgelopen jaren had ze haar best gedaan om de lokale bevolking te vermijden. Ze wilde liever uit de buurt blijven van mensen die bevriend waren met haar vader, van wie ze vervreemd was geraakt. ‘De Roskilly Brewery net buiten het dorp is al generaties in handen van één familie, toch?’

‘Nee.’ Lila keek teleurgesteld toen Ruby haar hoofd schudde.

‘Je zou je Gabe wel herinneren als je hem had ontmoet.’ Lila wapperde enthousiast met haar waaier. ‘Hij komt zo vaak mogelijk naar The Pottery Project. Hij werkt aan speciale pullen voor het honderdjarig bestaan van de brouwerij. Hij heeft grootse plannen en

er is een feest over drie weken, je bent uiteraard uitgenodigd.’ Lila knipoogde weer naar Ruby voordat haar ogen weer naar de weg schoten. ‘Ik verwacht ook een tienerjongen die ik ga begeleiden. Een vriendin van mij die op de lokale middelbare school werkt, vroeg het me. Schijnbaar is de jongen erg getalenteerd, maar sociaal niet zo handig, dus we hebben er vast een kluif aan. Dan hebben we nog als laatste een stel dat hierheen is verhuisd, ene Mr en Mrs Harris. Ik weet zeker dat jij me goed kunt helpen om iedereen op hun gemak te stellen.’

‘Zijn er ook leerlingen bij met keramiekervaring?’ vroeg Ruby terwijl ze de zeelucht diep inademde.

‘Gabe is echt een beginner – van de rest gaan we het wel meemaken.’ Lila slaakte een vreugdekreet toen ze het dal in reden. Hier slingerde de weg rond de kleine baai die was bezaaid met honderden boten. Het zachte, witte zand van het strand was bespikkeld met mensen. Sommige liepen, andere lagen op felgekleurde rechthoekige handdoeken. Nog meer stellen en gezinnen slenterden op de stoep, enkele keken door de ramen van de nijvere winkeltjes. ‘Dit is echt veranderd,’ zei Ruby met een hese stem. Ze nam de omgeving in zich op en negeerde een doffe pijn die ze voelde steken: ze herinnerde zich de vakantiewandelingen van jaren geleden met haar moeder langs de boulevard.

‘Vorig jaar kwam je nauwelijks je bed uit, het verbaast me niks dat je al die nieuwe dingen bent misgelopen. Ik hoop dat je deze keer onderweg de garnalensandwiches hebt laten staan?’ Lila trok een blonde wenkbrauw omhoog en Ruby moest erom gniffelen. Vorig jaar april had ze voor een lang weekend het jaarlijkse lentecarnaval van Indigo Cove bezocht en ze had haar beste vriendin Anna Lovejoy meegenomen. Anna was al heel lang samen met Simon Green, met wie ze een knipperlichtrelatie had die nu weer even uit was. Ruby was vastbesloten geweest Anna af te leiden van haar heftige relatie. Maar in plaats daarvan had ze vanwege een voedselvergiftiging voornamelijk in bed gelegen en overgegeven. Intussen had Anna behoorlijk de bloemetjes buitengezet in het dorp. Sindsdien was haar leven tot rust gekomen. Ze was nu voorgoed terug bij Simon en ze hadden een prachtige dochter met de naam Maisy.

‘Ik heb het deze keer bij een veilig broodje kaas gehouden,’ zei Ruby grinnikend.

‘Dan ben je helemaal klaar voor onze bijeenkomst.’ Lila volgde de weg langs een groot gebouw met een houten voorgevel en hoge ramen die op zee uitkeken. Chromen tafels en stoelen waren buiten klaargezet met gesteven linnen tafelkleden, wijnglazen en blinkend zilveren bestek erop. ‘Dat is The Oyster Bar, ons nieuwe visrestaurant. De kok is Frans en toeristen komen van heinde en verre om zijn gerechten te proeven. Het eten is er hemels.’ Lila wuifde naar een stel dat langs de hoofdweg liep. Ze week net op tijd opzij voor de bus, zodat de chauffeur begon te toeteren. Ze wierp hem een kushandje toe en ging snel naar rechts. Ze reden langs een groene heuvel omhoog die begroeid was met lang gras en roze wilde bloemen. Ruby leunde met haar hoofd tegen de zitting en ademde een flinke teug zeelucht in. Ze beschermde haar ogen tegen het felle zonlicht. Alles rook zo heerlijk hier, zo anders dan in Londen. Ze had eerder moeten komen, haar bezoek niet zo lang moeten uitstellen. Aan de andere kant was ze vastbesloten geweest haar vader zo veel mogelijk te vermijden. Hij kwam vaker naar dit gebied en was pas onlangs teruggekeerd naar zijn vaste stek in Spanje.

Het duurde nog eens vijf minuten voordat ze aankwamen bij The Pottery Project. Zo’n drie hectare heidegebied met een meertje en een klein sprookjesbos waar Ruby als kind in had gespeeld. De keramiekstudio was gevestigd in een mooie omgebouwde stenen schuur met een grote zaal die Lila voor de lessen gebruikte. Daarnaast bevonden zich een kleine keuken, toiletten, een ruimte voor de opslag van klei en een aparte ruimte waar Lila de klei glazuurde en bakte. Naast de schuur, op de uiterste punt van de klif, stond de kleine Cornische cottage waarin haar oma woonde. Het huis bood spectaculaire vergezichten vanuit twee van de drie slaapkamers, keuken en woonkamer. Ruby’s ogen traanden toen ze de mooie gebouwen in zich opnam. Ze werd overspoeld door ontelbare herinneringen aan haar moeder en alle fantastische vakantiedagen die ze hier samen hadden doorgebracht. Lila kwam piepend tot stilstand op de oprit en spetterde grind in het rond. Twee katten die lagen te zonnebaden, sprongen op en stoven weg achter het huis.

‘Sorry, Lemon en Ginger!’ zong Lila tegen haar huisdieren die genoemd waren naar twee van haar favoriete soorten cake. Ze griste Ruby’s koffer van de achterbank en marcheerde naar de ingang van het huisje nog voordat Ruby de auto uit was gestapt. ‘Je logeert in je gebruikelijke kamer – met het mooiste uitzicht.’ Lila straalde toen ze de voordeur opendeed, die ze niet eens op slot had gedaan. Er waren maar weinig mensen die vanuit het dorp deze kant op kwamen, tenzij ze naar de kliffen wandelden. De gang was helwit geschilderd maar rook een beetje muf. Ruby fronste terwijl ze haar oma naar binnen volgde. Links van hen was de entree naar een grote lounge met een donkere parketvloer, een groot roze vloerkleed, een sofa en een ratjetoe van artistieke stoelen die naar de schuifdeuren waren gericht. Van daaruit kon je genieten van het geweldige uitzicht en van Lila’s keramische beelden. Er lag hout in de open haard rechts van de kamer, en daar weer rechts van waren de boekenplanken gevuld met misdaadromans en romantische paperbacks, afgewisseld met allerlei dikke pillen over aardewerk en kunst.

Op een zware plank langs de achtermuur waren diverse aardewerken figuren uitgesteld: sommige daarvan waren door Lila gemaakt. Andere waren schatten die ze door de jaren heen had verzameld, waaronder werken van beroemde keramisten die ze bewonderde. Er waren een paar dingen die Ruby’s vader had gemaakt, zoals de delicate mok toen hij dertien was. Ross Penhaligon was een goede keramist en vond het leuk om te laten zien wat hij kon, maar hij was te lui om er echt werk van te maken. Dat was haar vader ten voeten uit: hij had altijd meer belangstelling gehad voor het snelle geld dan voor het opbouwen van iets. Ook een goede relatie met zijn dochter en vrouw was er niet van gekomen. Prominent naast zijn mok stond een eenzame rode kom. Ruby herkende die als het laatste werk dat zij ooit had gemaakt, in haar tweede jaar als student keramiek. Daarna had ze de keramiek voorgoed opgegeven. Ze pauzeerde even, want ze was in de verleiding gekomen om de kamer in te lopen en haar vingers over een van de werken te laten glijden. Maar Lila liep naar de kamer aan het uiteinde van de gang waar Ruby zou slapen en Ruby volgde haar.

Halverwege de gang stopte Ruby even bij de deur die naar de

studeerkamer leidde, waar de muffe lucht sterker werd. Ze opende de deur en tuurde naar binnen. Ze schrok van de donkere schimmel die zich in de hoek van de achterste muur had verspreid. Het behang was gekruld en de hoeken van het tapijt waren zwart geworden. ‘Wat is er hier gebeurd?’ vroeg ze. Ze stapte naar binnen en huiverde.

‘We hadden lekkage in het dak,’ legde Lila uit en ze zwaaide met haar hand. ‘Het water stroomde hier maandenlang langs de muur. Ik heb een prachtig keramisch werk gemaakt om de stroom te verbeelden, net een waterval,’ voegde ze dromerig toe. Daarna fronste ze. ‘Ik denk niet dat de lekkage op zich een probleem was, maar het water trok in de voegen en in de stenen.’

‘Waarom heb je het me niet verteld?’ vroeg Ruby scherp. Ze was dan misschien niet langs geweest, maar ze belde haar oma trouw elke week op.

‘Ik wilde je er niet mee lastigvallen, lieverd. Trouwens, het is niks om je druk over te maken.’ De oudere vrouw haalde haar schouders op en veegde haar handen af aan haar schort. Ze wilde het er verder niet over hebben. Lila was altijd erg onconventioneel geweest in haar opvattingen, met weinig geduld voor de praktische zaken rondom de keramiekstudio. ‘Iemand uit het dorp heeft de lekkage weten te stoppen, maar ik heb een echte dakdekker nodig om de klus te klaren en een aannemer om naar de schade aan de stenen en het cement te kijken. Kennelijk moet het dak voor de winter gerepareerd worden anders kost het nog meer werk.’

‘Heb je wel een claim ingediend bij je verzekering?’ vroeg Ruby. Ze ging ervan uit dat het antwoord ‘nee’ zou zijn, maar misschien kon zij dat wel regelen tijdens haar verblijf hier.

‘Iemand in het dorp heeft hen voor mij gebeld, maar kennelijk heb ik de polis laten verlopen. Ik heb hem weer opnieuw afgesloten, maar ze willen de schade niet vergoeden en ik heb zelf geen geld.’ Voor het eerst keek Lila ontdaan. ‘Wil je wat thee en cake?’

‘Hoe zit het dan met je spaargeld?’ vroeg Ruby verbaasd. Ze deed de boekhouding voor haar oma en wist dat de keramiekstudio niet echt goed liep, maar de oudere vrouw had door de jaren heen wel geïnvesteerd. Ze had genoeg gespaard voor een slechte dag of voor lekkende daken...

Lila trok een gezicht. ‘Ik heb wat geld aan je vader geleend...’ Ze draaide zich om toen Ruby met grote ogen naar haar keek. ‘Hoeveel?’ ‘Alles,’ mompelde Lila.

‘Waarom zou je dat nou doen?’ Ruby kon zich niet meer inhouden en er floepten allerlei boze woorden uit haar mond. ‘Je weet dat je hem niet kunt vertrouwen!’ Het voelde alsof iets haar naar de keel greep, de bitterheid leek een tastbaar iets en haar bloed kookte van woede. Ze voelde walging voor de man die haar moeder zo goed als vermoord had. Twintig jaar lang had Ross Penhaligon zijn neus even laten zien om daarna weer te verdwijnen, soms maandenlang. Haar moeder had haar hele leven hard gewerkt voor een dak boven hun hoofd, zich druk gemaakt over elke rekening. Intussen had haar vader hen verlaten om een mythisch fortuin te zoeken dat hij nooit gevonden had. Uiteindelijk werd het haar te veel en de zachtaardige vrouw die niets anders gedaan had dan van hem houden stierf na jarenlang lijden aan een fataal hartinfarct. De artsen noemden het een tragische complicatie, maar Ruby wist wat haar moeder uiteindelijk kapot had gemaakt. En ze wist dat haar vader daar verantwoordelijk voor was.

Ross leek in niets op haar oma. De man had alle vrije liefde en kunstenaarsmentaliteit van Lila geërfd, maar niet haar loyaliteit of gulheid. Ruby had de jaren na de dood van haar moeder haar best gedaan om niet als haar vader te worden. Daarom had ze voor het beroep van accountant gekozen: dat was een veilige carrière waar je op kon rekenen. Het was ook de reden waarom ze voorgoed was gestopt met keramiek. Ze wist dat het niet logisch was, maar ze wilde niets gemeen hebben met die man. Ze wist ook dat dat haar oma van streek maakte, maar zelfs door haar liet ze zich niet vermurwen. ‘Waar is hij?’ snauwde ze.

‘Nog steeds in Spanje, maar ik heb al een paar weken niets van hem gehoord. Maak je niet druk,’ stelde Lila haar gerust en ze wilde over Ruby’s arm aaien. ‘Ik bedenk wel wat. Wat de lessen keramiek betreft, is het momenteel erg rustig. Ik had altijd een lange wachtlijst, maar nu heb ik als ik geluk heb maximaal vijf cursisten per maand. Net buiten het dorp is er een concurrerende keramist begonnen en die besteedt meer aandacht aan publiciteit dan ik. Of misschien zijn

mijn lessen minder goed dan eerst.’ Ze pauzeerde even. ‘Ik heb me afgevraagd of het misschien beter zou zijn als ik de tent opdoek. Ik kan er niet tegen dat het zo leeg is. Misschien is er wat vers bloed nodig...’ Ze liep terug door de gang naar de ingang van de keuken en Ruby volgde haar. ‘Ik zal theezetten en cake klaarzetten.’

‘Oma!’ zei ze smekend. ‘Een warm drankje en een plak cake zijn nu niet de oplossing.’ Maar haar grootmoeder had altijd hoog opgegeven over die twee dingen, alsof ze op een kosmische manier alle problemen in het leven zouden oplossen. ‘Je kunt niet stoppen met The Pottery Project. Het is je inkomen, je thuis. Je houdt van deze plek. Ik begrijp niet...’ Ruby zou nooit begrijpen hoe Ross Penhaligon erin slaagde om vrouwen van alle leeftijden om zijn vinger te winden alsof ze dunne stroken stof waren. Oneerlijk, bedrieglijk, onbetrouwbaar, onprincieel, wispelturig en glad als een aal. Als ze nog genen met die man deelde, kon ze alleen maar hopen dat haar lichaam die uit zelfbehoud had verdreven.

‘Het is niet erg,’ zei Lila weer, en ze liep de grote gele keuken in om de ketel op te zetten. Ze wees naar een verse citroensponscake op een glazen standaard op het aanrecht. ‘Heb je honger? Ik heb hem speciaal voor jou gemaakt. Er is ook soep, maar je kent mijn mantra: *altijd eerst het toetje eten!*’

‘Tuurlijk,’ zei Ruby, die haar best deed kalm te klinken. Ze wilde haar frustratie niet op haar grootmoeder afreageren. Maar wat er ook gebeurde terwijl ze bij haar oma logeerde, ze zou haar ontspoorde vader vinden en hem elke cent terug laten betalen, zodat ze er zeker van was dat haar oma The Pottery Project waar ze zo van hield kon behouden.